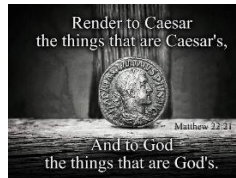

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 18 ตุลาคม 2026
อาทิตย์สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา ปี A
วันแพร่ธรรมสากลครบรอบ 100 ปี (1926-2026)

อสย 45:1, 4-6; 1 ธส 1:1-5ข; มธ 22:15-21

“หนึ่งเดียวในพระคริสตเจ้า ร่วมเป็นหนึ่งเดียวในพันธกิจ”

เมื่อประมาณสองร้อยปีก่อน ที่เมืองลียง ประเทศฝรั่งเศส มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อ เปาลีน มารี ฌาร์โกต์ เธอไม่ใช่นักบวช ไม่ใช่มิชชันนารี และไม่เคยเดินทางไปดินแดนห่างไกล แต่หัวใจของเธอร้อนรนเมื่อได้ยินว่ามิชชันนารีในเอเชียและที่อื่น ๆ กำลังขาดแคลนทุกสิ่ง เธอจึงเสนอความคิดที่ฟังดูเล็กน้อย คือชวนคนงานธรรมดาด้วยกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละสิบคน ให้แต่ละคนสวดภาวนาและถวายเงินเพียงเล็กน้อยทุกสัปดาห์ จากสิบคนขยายเป็นร้อย เป็นพัน และกลายเป็นเครือข่ายแห่งการภาวนาและการแบ่งปันทั่วโลก ต่อมางานเล็ก ๆ นี้พัฒนาขึ้นเป็น **สมณองค์การเผยแพร่ความเชื่อ**

น่าประหลาดใจว่า หญิงสาวผู้ไม่เคยเดินทางไปเขตมิสซังแพร่ธรรม กลับกลายเป็นผู้ช่วยส่งมิชชันนารีไปทั่วโลก เพราะการแพร่ธรรมไม่ได้เริ่มจากฝ่าเท้าที่เดินทางไกลเสมอไป แต่อาจเริ่มจาก หัวใจดวงหนึ่งที่ยอมให้ความรักของพระเยซูคริสตเจ้าจุดไฟขึ้น หนึ่งร้อยปีก่อน ใน ค.ศ. 1926 สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 11 ทรงสถาปนาวันแพร่ธรรมสากล ตามข้อเสนอของสมณองค์การเผยแพร่ความเชื่อ เพื่อให้ทุกสังคมและทุกวัดร่วมกันภาวนา ส่งเสริมกระแสเรียก และช่วยเหลืองานแพร่ธรรม วันนี้เราจึงเฉลิมฉลองครบ **100 ปี**ของวันแพร่ธรรมสากล

สมเด็จพระสันตะปาปาเลโอที่ 14 ทรงมอบหัวข้อว่า **“One in Christ, united in mission”** — **“หนึ่งเดียวในพระคริสตเจ้า ร่วมเป็นหนึ่งเดียวในพันธกิจ”**

1. พระเจ้าทรงทำงานแม้ผ่านคนที่ยังไม่รู้จักพระองค์

บทอ่านแรกกล่าวถึง กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย พระเจ้าทรงเรียกพระองค์ว่า “ผู้รับเจิมของเรา” ทั้งที่ไซรัสไม่ได้เป็นชาวอิสราเอลและไม่ได้รู้จักพระเจ้าของอิสราเอลด้วยซ้ำ แต่

พระเจ้าทรงใช้กษัตริย์ต่างศาสนาผู้นี้ให้ปลดปล่อยชาวยิวจากการเป็นเชลย และเปิดทางให้พวกเขากลับไปสร้างกรุงเยรูซาเล็ม

นี่เป็นเรื่องน่าทึ่งมาก พระเจ้ามิได้ทรงทำงานเฉพาะในคนที่อยู่ “ฝ่ายเรา” **พระองค์สามารถทรงใช้ผู้ปกครอง คนต่างศาสนา ผู้ไม่เชื่อ หรือแม้แต่บุคคลที่เราไม่ชอบ เพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ**

ในยุคที่โลกแบ่งฝ่ายรุนแรง เรามักคิดว่า **คนนี้เป็นฝ่ายเรา คนนั้นเป็นฝ่ายเขา คนนี้อนุรักษ์นิยม คนนั้นก้าวหน้า คนนี้เคร่งศาสนา คนนั้นไม่เข้าวัด** แต่พระเจ้าตรัสกับเราว่า **“เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก”** พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพรรคพวกของเรา และทรงทำงานนอกกรอบที่เราขีดไว้ได้เสมอ ดังนั้น พระศาสนจักรที่เป็นธรรมทูตต้องไม่รีบด่วนประณามโลก แต่ต้องมองหา **ร่องรอยการทำงานของพระเจ้าในหัวใจมนุษย์ทุกคน** เราไม่ได้ออกไปประกาศข่าวดีเพราะคิดว่าเราเป็นเจ้าของพระเจ้า แต่เพราะเราเชื่อว่า พระเจ้าเสด็จไปถึงหัวใจของผู้คนก่อนหน้าเราแล้ว

2. ประกาศข่าวดีด้วยชีวิต มิใช่ด้วยคำพูดเท่านั้น

นักบุญเปาโลกล่าวชมคริสตชนเมืองเธสะโลนิกาว่า พระองค์ทรงระลึกถึง “กิจการที่เกิดจากความเชื่อ, ความเหน็ดเหนื่อยที่เกิดจากความรัก, และความพากเพียรที่เกิดจากความหวัง” สังเกตว่า นักบุญเปาโลไม่ได้กล่าวเพียงว่า “ท่านมีความเชื่อ ความรัก และความหวัง” แต่ท่านกล่าวถึง กิจการ ความเหน็ดเหนื่อย และความพากเพียร

เพราะว่า...**ความเชื่อที่ไม่กลายเป็นการกระทำ เป็นเพียงความคิดแบบเลื่อนลอย ความรักที่ไม่ยอมเหน็ดเหนื่อย เป็นเพียงอารมณ์ และความหวังที่ไม่รู้จักอดทน เป็นเพียงความฝัน**

โลกปัจจุบันไม่ได้ขาดข้อความสาระทางศาสนา อินเทอร์เน็ตเต็มไปด้วยคำสอนและคำคม แต่โลกกำลังขาดคนที่ทำให้พระวรสาร มองเห็นและสัมผัสได้

บางครั้งเราอยากเป็นธรรมทูตด้วยการโพสต์พระวาจาลงในโทรศัพท์ แต่คนในบ้านกลับไม่กล่าพูดกับเรา เพราะเราอารมณ์เสียหงุดหงิดอยู่เสมอ แบบนี้โทรศัพท์อาจแพร่ธรรมได้ดีกว่าเจ้าของโทรศัพท์เสียอีก!

การแพร่ธรรมที่น่าเชื่อถือที่สุดจึงเริ่มจากคำถามง่าย ๆ ว่า **เมื่อคนอยู่ใกล้เรา เขาได้พบความใจดีมีเมตตาของพระเยซูเจ้าหรือไม่? ผู้ใดบังคับบัญชาได้พบความยุติธรรมจากเราหรือไม่? คนที่เคยทำผิดพลาดในชีวิตได้รับโอกาสจากเราหรือไม่? คนยากจนรู้สึกว่าเขามีที่นั่งในพระศาสนจักรหรือไม่?**

3. บนเหรียญมีรูปของซีซาร์ แต่ในมนุษย์มีภาพลักษณ์ของพระเจ้า

ในพระวรสารวันนี้ พวกฟาริสีวางกับดักพระเยซูเจ้าด้วยคำถามเรื่องภาษี ถ้าพระองค์ตรัสว่า “ควรเสีย” ประชาชนอาจกล่าวหาว่าพระองค์เข้าข้างจักรวรรดิโรมัน ถ้าตรัสว่า “ไม่ควรเสีย” พระองค์ก็จะถูกกล่าวหาว่ากบฏ

พระเยซูเจ้าทรงขอให้พวกเขานำเหรียญมา แล้วตรัสถามว่า

“รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” เมื่อพวกเขาตอบว่า “ของซีซาร์” พระองค์จึงตรัสว่า “ของของซีซาร์ จงคืนให้ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงคืนให้พระเจ้า” เราเข้าใจส่วนแรกได้ไม่ยาก เหรียญมีรูปซีซาร์ จงคืนให้ซีซาร์ แต่**คำถามสำคัญกว่าคือ อะไรมีรูปของพระเจ้า?** พระคัมภีร์ตอบว่า มนุษย์ทุกคนถูกสร้างตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า ดังนั้น **เงิน** อาจเป็นของซีซาร์ แต่ **หัวใจ ชีวิต ศักดิ์ศรี มโนธรรม และตัวตนทั้งหมดของเราเป็นของพระเจ้า**

เราอาจถวายเงินในวันแพร่ธรรม แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงต้องการเพียงเงินที่อยู่ในมือ **พระองค์ทรงต้องการคนที่ถือเงินนั้นด้วย**

สมเด็จพระสันตะปาปาเลโอที่ 14 ทรงเตือนว่า ไม่มีผู้รับศีลล้างบาปคนใดได้รับการยกเว้นจากพันธกิจ ทุกคนมีบทบาทเฉพาะในการร่วมงานแห่งความรอดของพระเยซูเจ้า และพันธกิจนี้โดยแก่นแท้คือ **งานแห่งความรัก**

ความเป็นหนึ่งเดียว มิใช่เหมือนกันหมด

คำว่า “หนึ่งเดียวในพระเยซูคริสตเจ้า” ไม่ได้หมายความว่าทุกคนต้องคิดเหมือนกัน ชอบเหมือนกัน หรือทำงานแบบเดียวกัน สมเด็จพระสันตะปาปาทรงย้ำว่า เอกภาพในพันธกิจไม่ใช่การทำให้ทุกคนเหมือนกันหมด แต่คือการนำพระพรพิเศษที่แตกต่างกันมารวมรับใช้จุดหมายเดียวกัน คือทำให้ความรักของพระคริสตเจ้าปรากฏแก่โลก

ในวงดนตรี หากทุกคนเล่นแต่โน้ตเดียวกัน เราไม่ได้ับทเพลง แต่ได้เพียงเสียงยาวเสียงเดียว ทว่าเมื่อเครื่องดนตรีต่างกันเล่นอย่างประสานกัน จึงเกิดเป็นบทเพลงที่งดงาม พระศาสนจักรก็เช่นกัน เราไม่จำเป็นต้องมีบุคลิกเหมือนกัน แต่ต้องมีพระเยซูคริสตเจ้าองค์เดียวกันเป็นศูนย์กลาง เราไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่เดียวกัน แต่ต้องมุ่งไปสู่พันธกิจเดียวกัน

ดังนั้น วันแพร่ธรรมสากลครบหนึ่งร้อยปีนี้ ขออย่าให้เป็นเพียงวันระดมเงิน แต่ขอให้ เป็นวันที่ **เรามอบตัวตนเราเองคืนแด่พระเจ้า**

บางคนแพร่ธรรมด้วยการเดินทางไปต่างแดน, บางคนด้วยการสอนคำสอน, บางคนด้วยการดูแลคนเจ็บป่วย, บางคนด้วยการเลี้ยงดูลูกหลานให้รู้จักพระเจ้า, บางคนด้วยการให้อภัยคนที่เคยทำร้ายตน, และบางคนด้วยเงินถวายเล็กน้อย ซึ่งอาจกลายเป็นพระคัมภีร์หนึ่งเล่ม ยารักษาโรคหนึ่งชุด หรือการศึกษาของเด็กคนหนึ่งในดินแดนห่างไกล

อย่าพูดว่า “ฉันทำได้น้อยเกินไป” เพราะเงินเหรียญเล็ก ๆ ของเปาสิน ฌารีโกต์ เมื่อรวมกับคำภาวนาและความรักของคนจำนวนมาก ได้กลายเป็นขบวนการแพร่ธรรมทั่วโลก วันนี้ พระเยซูเจ้าทรงมองดูเราและตรัสว่า “บนเหรียญมีรูปของซีซาร์ แต่บนตัวเธอมีรูปของเรา” ดังนั้น จงคืนเงินแก่ผู้ที่เงินนั้นเป็นของเขา แต่จงคืน หัวใจ เวลา ความสามารถ บาดแผล และชีวิตทั้งหมด แด่พระเจ้าผู้ทรงประทับภาพลักษณ์ของพระองค์ไว้ในเรา

ขอให้อวัดของเราไม่เพียงเป็นสถานที่ที่คนมารวมกันในวันอาทิตย์ แต่เป็นชุมชนที่ได้รับการส่งออกไปในวันจันทร์ ขอให้โลกมองดูเราแล้วไม่ได้เห็นคนที่พูดเรื่องพระเยซูคริสตเจ้าเท่านั้น แต่เห็นผู้คนที่ เป็นหนึ่งเดียวในพระเยซูคริสตเจ้า และร่วมเป็นหนึ่งเดียวในพันธกิจแห่งความรัก

อยากเล่าเรื่องหนึ่งแบบอย่างธรรมทูตให้ฟัง

ประมาณสามร้อยกว่าปีก่อน เกาะศรีลังกาหรือซีลอนในเวลานั้นเป็นดินแดนที่พระสงฆ์คาทอลิกถูกห้ามเข้า คริสตชนจำนวนมากไม่มีพระสงฆ์ ไม่มีมิสซา และไม่มีศีลศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลานาน พระสงฆ์ชาวอินเดียองค์หนึ่งชื่อ **คุณฟอโยเซฟ วาซ** รู้ว่าถ้าเดินเข้าไปในชุดพระสงฆ์ ท่านอาจถูกจับกุมหรือขับไล่ทันที ท่านจึงถอดเครื่องแต่งกายของพระสงฆ์แล้วแต่งตัวเป็น **ขอทานยากจน** เดินเท้าเปล่าเข้าไปในศรีลังกา

มิชชันนารีผู้นี้ไม่มีรถ ไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีแผนที่ดิจิทัล และไม่มีทีมงานประชาสัมพันธ์ มีเพียงไม้เท้า เสื้อผ้าเก่า ๆ และความเชื่อในหัวใจ

กลางวันท่านทำตัวเหมือนขอทาน ส่วนกลางคืนจึงลอบไปพบคริสตชนตามบ้าน ถวายมิสซา ฟังแก้บาป โปรดศีลเจิมคนไข้ และให้กำลังใจสัตบุรุษอย่างเงียบ ๆ บางคืนต้องเดินทางในความมืด เพราะหากถูกพบ อาจต้องแลกด้วยชีวิต

ต่อมาท่านเดินทางถึงอาณาจักรแคนดี แต่ถูกสงสัยว่าเป็นสายลับและถูกจำกัดอิสรภาพ ดูเหมือนพันธกิจของท่านจะจบลงแล้ว ทันใดนั้น เกิดโรคฝีดาษระบาดอย่างรุนแรง ผู้คนล้มตาย ความกลัวปกคลุมเมือง หลายคนที่พอหนีได้ก็หนีออกไป **แต่คุณพ่อโยเซฟ วาซไม่หนี ท่านออกไปดูแลคนป่วย ให้น้ำ ให้อาหาร ทำความสะอาดบาดแผล ผังศพผู้ตาย และช่วยทุกคนโดยไม่ถามว่า “ท่านเป็นคาทอลิกหรือไม่?” “ท่านนับถือศาสนาอะไร?” “ถ้าฉันช่วยแล้ว ท่านจะเปลี่ยนศาสนาหรือไม่?” ท่านเพียงถามว่า “ท่านกำลังเผชิญความทุกข์ใช้ไหม—ถ้าเช่นนั้น ผมจะอยู่กับท่าน”**

เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นว่า ในเวลาที่คนอื่นกำลังหนีเอาชีวิตรอด พระสงฆ์ต่างชาติผู้นี้กลับอยู่ดูแลประชาชน จึงทรงอนุญาตให้ท่านมีเสรีภาพมากขึ้นในการทำงาน จากแคนดี ท่านจึงสามารถเดินทางไปช่วยคริสตชนและประชาชนในพื้นที่อื่น ๆ ของเกาะได้ **ประตูที่คำเทศน์เปิดไม่ได้ ความรักกลับเปิดออก ใบนุญาตที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมมอบให้ การรับใช้ผู้ป่วยกลับทำให้ท่านได้รับ**

ในที่สุด นักบุญโยเซฟ วาซ ไม่ได้ทำให้ผู้คนสนใจพระเยซูเจ้าเพราะท่านพูดเก่ง แต่เพราะในวันที่ทุกคนหนีจากคนเจ็บป่วย ท่านกลับเดินเข้าไปหาเขา สมเด็จพระสันตะปาปาฟรันซิสทรงยกย่องท่านว่า **สามารถประกาศความงดงามของพระวรสารในสังคมพหุศาสนาด้วยความเคารพ ความอ่อนน้อม ความพากเพียร และการรับใช้ทุกคนโดยไม่แบ่งแยก** “บางครั้งเราเป็นห่วงว่า เมื่อใดโลกจะเปิดประตูต้อนรับพระศาสนจักร แต่คำถามที่สำคัญกว่าคือ เมื่อโลกกำลังเจ็บปวด พระศาสนจักรกล้าเปิดประตูออกไปหาโลกหรือไม่? เพราะคนอาจปฏิเสธคำสอนของเราได้ แต่ยากที่จะปฏิเสธความรักที่คุกเข่าลงล้างบาดแผลให้เขา”

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนดัจจอนัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

ขอให้ทุกท่านมีความสุขในวันพระเจ้า